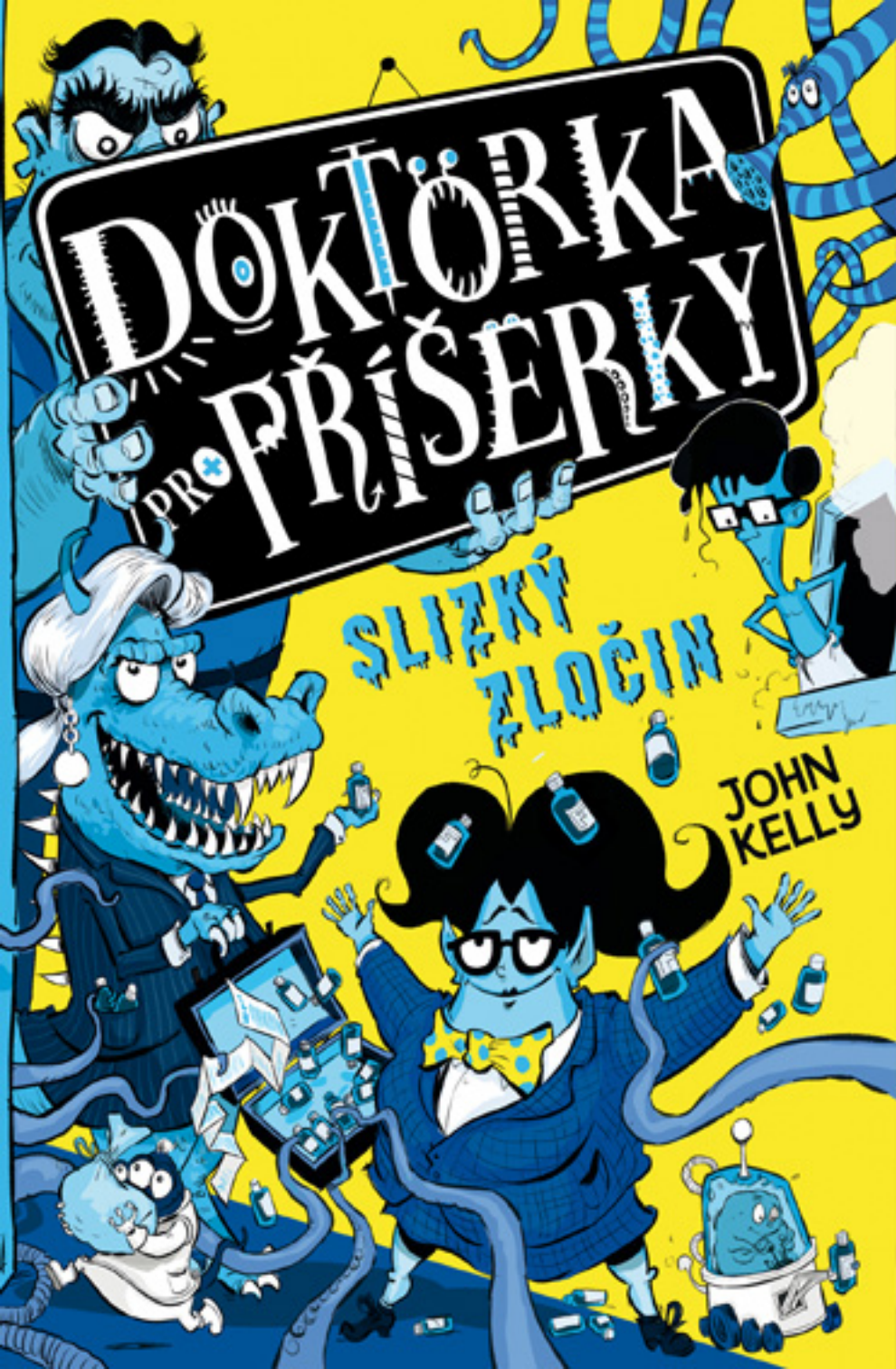

DOKTÖRKA PRO PŘÍŠERKY

SLIŽKÝ
ZLOČIN

JOHN
KELLY

DOKTORKA PRO PŘÍŠERKY

SLIZKÝ
ZLOČIN

Drahý čtenáři,
tohle jsem napsal speciálně pro tebe.

OBSAH

1. Je to listově zelené?	9
2. Parkování	22
3. Mormed	38
4. Pár drobných vedlejší účinků	49
5. Chrlík	62
6. Hořčičné polovláčené	72
7. Pochybení	82
8. Z telky	92
9. Upuštěná klobáska	110
10. Astmatický papoušek	123
11. Tak slibné výsledky...	139
12. Umí dokonce číst a psát!	148
13. Pěkně si spolu zanotovat	160

Slovníček pojmů	174
-----------------	-----

Všimněte si slovíček označených tímto lékařským symbolem: a vyhledejte si je ve slovníčku pojmů.

JE TO LISTOVĚ ZELENÉ?

Kapitola první

Z těžké **vysílačky**, která se mi houpala na opasku, zchraplavě zazněl hlas doktorky pro příšerky: „**Jakou přesně má ten vřed barvu, zdravotní bratře Obyčejný? Přepínám!**“

Neodpověděl jsem, protože právě v ten okamžik jsem měl obě ruce pekelně zaneprázdněné snahou nespadnout z vršku třicetimetrového žebříku. Abych nemyslel na tu **příšernou propast** pod sebou, zkoumal jsem obrovský vřed, který jsem měl patnáct centimetrů od svého obličeje. Byl velký přibližně jako přefouknutý **skákací míč** a vypadal skutečně velice ošklivě. Vřed byl připojen ke konci enormního nosu a nos byl připojen k podobně

enormnímu obrovi jménem Malý Max (Max je na obra malý. Proto to jméno. Většina **obřů** měří zhruba šedesát metrů, takže skoro polovičně tak vysoký Max je, upřímně řečeno, už pravděpodobně na hranici se zlobrem.)

„No tak, bratře Obyčejný!“ ozval se doktorčin naléhavý hlas. „Opakuji: jakou přesně barvu má–“

„**NEDOSÁHNU NA VYSÍLAČKU!**“ zařval jsem směrem k doktorce, která stála dole a přidržovala vratký žebřík. Ta pohybující se skvrna zacuchaných vlasů, tvídu a brýlí s kovovými obroučkami, jež je Anna von Vysokosteinová, také známá jako doktorka pro příšerky neboli moje šéfka, ke mně vzhlédla. A mě, ne poprvé, napadlo, proč jsem nebezpečně usazený na vršku žebříku a zkoumám **OBŘÍ VŘED** já, místo toho, aby to udělala doktorka sama.

Když jsme přijeli, vysunuli jsme ze sanitky jménem Lancelot střešní žebřík. Já jsem předpokládal (mylně, jak jinak), že na něj poleze doktorka. Konec konců, byla na řadě.

Místo toho tam prostě stála a s očekáváním na mě hleděla.

„Ne!“ řekl jsem pevně. „Já jsem dělal sebevražedně nebezpečnou věc posledně. Jste na řadě!“

Doktorka argumentovala, proč na něj nemůže vylézt, nějakým velmi **PŘESVĚDČIVÝM** důvodem. No, v tu chvíli to znělo velmi přesvědčivě, ale momentálně si nevybavuji, o co šlo. Týkalo se to buď jejího *pochroumaného levého kolene*, nebo propadlého pojištění. Teď si nemůžu vzpomenout.

„Zdravotníku Ozzy!“ napomínal mě její hlas jemně z vysílačky. „Příšeří doktor nikdy nekřičí před pacienty. Pokud ho ovšem nechtějí poučovat o nějaké hloupé léčebné metodě, kterou našli na příšernetu. V takovém případě se můžou opravdu rozvášnit—“

„**VŘED JE SVĚTLE ZELENÝ!**“ zavolal jsem, abych přerušil její brebentění.

„Ach! To je ale zajímavé,“ prohlásila. „Řekl bys, že je to listově zelená? Nebo se to blíží spíš krásně jasně zelené barvě čerstvě vyteklého trollího hnisu?“

Chvilku jsem nad tím přemýšlel. Po třech týdnech na pozici asistenta doktorky pro příšerky jsem byl se všemi úžasnými odstíny trollího hnisu dobře obeznámený.

„ANI JEDNO!“ zakřičel jsem dolů. „JE TO SPÍŠ JAKO TY KŘUPAVÉ KOUSKY V DELORESINÝCH PIS-TÁCIOVO-**HLENOVÝCH** SUŠENKÁCH.“ Delores je naše nevrlá recepční. Nevím, co je děsivější: jestli Delores, nebo její speciální plechovky se sušenkami.

Cítil jsem, jak se někde u mých kotníků začíná otvírat Maxova pusa. To ne! Zase se chystá promluvit. Pevně jsem popadl žebřík.

**„TA VĚC... TAM... RÁNO... NE-
BYT!“** pronesl hlasem tak pomalým a slabým jako
zvuk rádia z projíždějícího auta.

Mimochodem, obři nejsou hloupí. Mluví pomalu,
protože jejich **mozky** jsou tak MASIVNÍ, že to může
chvilku trvat, než informace doputuje z bodu A do
bodů B. (Něco jako když se snažíte ukázat své mamce
a tatkově, jak funguje nová televize.)

„POZORUHODNÉ!“ prohlásila doktorka. **„Tak-
že ten vřed roste skoro stejně tak rychle jako
akné lidského pubertáka!“** 🙄

Pak na okamžik umlkla.

To bylo znepoko-
jivé. Když doktorka
pro příšerky ztichne,
obvykle to znamená
jednu ze tří věcí:

1. Utekla.
2. Znovu se zasekla ve skříňce s léky. (Vážně bychom ta dvířka měli nechat opravit.)
3. Chystá se mě požádat o něco velice **nebezpečného** a hledá ten nejlepší způsob, jak to nadhodit.

„**Ozzy**,“ pokračovala podezřele nevinným hlasem. „**Říkám si, jestli bys na ten vřed mohl jemně poklepat a změřit, jak moc se třese.**“

„UŽ JSEM TO UDĚLAL,“ zavolal jsem samolibě. Náhodou jsem si totiž včera v noci četl o diagnostikování **ŽELIFIKACE** ve své úžasné *Velké knize příšeřích neduhů*. Obsahuje tuny informací o nejběžnějších příšeřích nemocích a řadu opravdu užitečných věcí, které potřebuje znát **každý příšeří doktor v zácviku**. Zvláště cenná je pro praktikanty, kteří jsou lidské bytosti, jako já. Například je tam na začátku velmi užitečná část o tom, jak rychle utíkat.

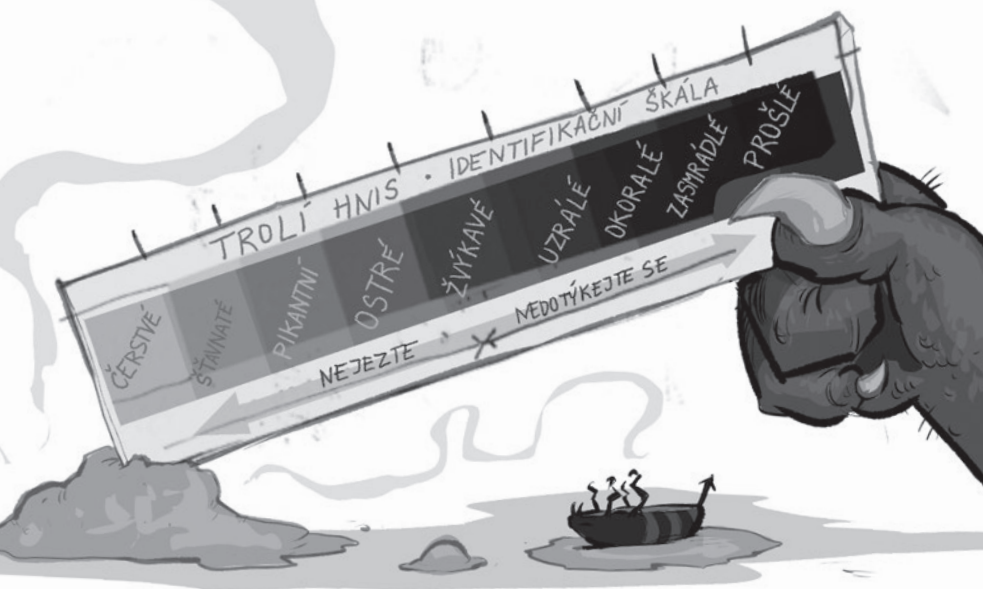
DIAGNOSTIKA A OVĚŘENÍ ŽELIFIKACE

Diagnostika a ověření, tzv. validace, želifikace znamená schopnost příšerých doktorů změřit, jak přesně je pacient – nebo jeho část – gumový. Tato informace může být pro medicínské profesionály nesmírně užitečná. Zvláště pokud se snaží do pacienta zapíchnout něco **ostrého**, jako například **jehlu**. Kůže některých příšer je tak jemná, že ji lze propíchnout **slanou tyčinkou**, zatímco jiné mohou vyžadovat použití pancéřové stříkačky s raketovým pohonem.

Míra lokální želifikace (MLŽ) začíná na extrémně vodnatých a kašovitých substancích, jako jsou čerstvé psí slintance (0,0 mlžů), hořčice (1,8 mlžů) a zrosolovatěli tvorové, například takový blob (3,5 mlžů).

Na opačném konci stupnice pak najdeme daleko tvrdší materiály, jako ocel (8,8 mlžů), **pancéřové brnění kolosaura** (9,6 mlžů) a dokonce zaschlé snídaňové cereálie (10,0 mlžů).

„MOC SE NETŘESE!“ zavolal jsem. „VIDĚL BYCH TO TAK OKOLO 4,5 MLŽŮ.“ (Pořádně zanicený skákací míč.)

„To nesedí,“ dumala doktorka. **„Vřed takové velikosti by měl mít konzistenci někde mezi Bobem Blobem a lidským mozkiem nebo pudinkem. Raději odeber vzorek, bratře Obyčejný. V brašně najdeš střední příšeří jehlu.“**

Velice opatrně jsem se na vratkém žebříku přehraboval v lékárnické brašně, která mi visela přes pravé rameno. Prsty jsem nahmatal jehlu, která by se dala použít i jako **špička kopí spartánského válečníka.**

„Moc se omlouvám,“ řekl jsem Maxovi, a máchal mu ohromnou injekcí před šilhajícima očima. „Ale budu muset použít tohle.“

Příšery naštěstí s jehlami *nenadělají* tolik, co lidé.

„NENÍ... PROB...LÉM,“
zaburácel. **„JEN...MALIN...
KATÁ... PIDI... JEHLIČ...
KA.“**

Lehce se zasmál, čímž mě málem shodil ze žebříku. Ale držel jsem se velmi pevně, dokud se žebřík – i moje zuby – nepřestaly klepat.

„Nezapomeň, Ozzy!“
zarachotil doktorčin hlas zase z vysílačky.

„Obři mají hroší kůže jako účastníci televizních talentových soutěží. Budeš muset trochu zabrat.“

Tak jsem sevřel injekční stříkačku, zhluboka se nadechl a představil si, že se snažím rozkrojit babiččin koláč.

Máchl jsem jehlou dolů vši silou, co jsem měl. Když ostrý konec jehly **prorazil** tuhou

